

ESIMENE PEATÜKK

Jimmy Simons haaras luua ja suundus trepist üles.

Oli 1952. aasta talv Bostoni haljas eeslinnas Newtonis Massachusettsi osariigis ja 14-aastane Jimmy oli võtnud nõuks kodulähedases Breck'si aiapoes natuke taskuraha teenida. See ei sujunud just kõige paremini. Alumise korruse laoruumis töötades oli nooruk nii mõteteisse vajunud, et tõstis lambasõnniku, külvamiseks vajalikud seemned ja ka kõik muud asjad valesse kohta.

Frustreerunud omanikud palus Jimmyl poe kitsukesed koridorid luuaga üle käia ja kõik puupõrandad puhtaks pühkida. See oli igav ja üksluine ülesanne. See lihtsamale tööle üleviimine näis Jimmyle puhta vedamisena. Viimaks ometi sai ta natuke rahu, et mõelda asjadele, mis talle elus tegelikult korda läksid. Matemaatika. Tüdrukud. Tulevik.

Mulle makstakse mõtlemise eest!

Mitu nädalat hiljem, kui jõuluvahetaja tööots läbi hakkas saama, küsis poeomanikest abielupaar Jimmy kaugemate tulevikuplaanide kohta.

„Ma tahan minna MIT-i* matemaatikat õppima.“

Nad puhkesid naerma. Noormees, kes oli nii hajameelne, et ei suutnud isegi kõige tavalisematel aiatööriistadel vahet teha, tahtis õppida matemaatikat – ja veel Massachusettsi Tehnoloogiainstituudis?

* MIT – Massachusetts Institute of Technology, üks prestiižsemaid USA ülikoole. (Tõlkija märkus)

„Nende arvates oli see naljakaim asi, mida nad iial kuulnud olid,“ meenutab Simons.

Nende skeptilisus ega isegi mitte itsitamine Jimmyt ei häirinud. Nooruk oli tulvil ebatavalist enesekindlust ja otsustavust saata korda midagi erilist. Selle põhjus olid toetavad vanemad, kes olid mõlemad kogenud elus nii suuri lootusi kui ka sügavat kahetsust.

James Harris sündis Marcia ja Matthew Simonsi perre 1938. aasta kevadel. Ema ja isa pühendasid nii aega kui ka energiat pojale, kes jäi pärast Marcia mitut nurisünnitust nende ainsaks lapseks. Marcia oli tark, rõõmsameelne ja nutikas ning kuigi tal ei tekkinud võimalust tööle minna, käis ta Jimmy koolis vabatahtlikuna abiks. Kõik oma unistused ja ihad kandis ta üle Jimmyle, teda õppetöös tagant utsitades ja talle suuri edulootusi ennustades.

„Tal olid minu suhtes suured ambitsioonid,“ meenutab Simons. „Ma olin tema projekt.“

Matty Simonsi suhtumine ellu ja lapsevanema rolli oli teistsugune. Juba kuuendast eluaastast peale oli kümnelapselises peres üles kasvanud Matty perele lisaraha teenida üritanud. Ta müüs tänavanurgal ajalehti ja tassis rongijaamas reisijate pagasit. Keskkooliikka jõudes hakkas Matty juba täiskohaga tööl käima. Ta üritas õhtukoolis õpinguid jätkata, kuid loobus peagi, olles õhtuti keskendumiseks sageli liialt väsinud.

Isana oli Matty lahke, vaikse häälega ja rahulik. Talle meeldis õhtuti koju tulles Marciale luiskelugusid jutustada, näiteks kuubalaste peatsest plaanist asuda ehitama silda Floridasse. Jimmy üritas elu eest muiet varjata. Marcia võis küll olla perekonna tarkpea, aga ta oli ka erakordselt kergeusklik. Matty lood muutusid aina arulagedamaks, enne kui Marcia lõpuks aru sai, et talle pada aetakse. See perekondlik mäng ajas Jimmy alati naerma.

„Ema ei hammustanud seda tavaliselt läbi,“ ütleb Simons. „Erinevalt minust.“

Matty töötas filmistuudio 20th Century Fox müügijuhina ning

pidi töö tõttu Uus-Inglismaa kinode vahet saalima ja neile studio viimaseid filme müüma. Foxil oli leping toonase suurima staari Shirley Temple'iga, nii pani Matty tema filmid nelja-viie muu filmiga üheks paketiks kokku ja veenis kinosid ostma tervet komplekti. Mattyle meeldis tema töö ning peagi edutati ta müügiosakonna juhiks, kasvatades temas lootust, et tal õnnestub ettevõttes arvestatavat karjääri teha. Tema plaanidesse tõi aga muutuse see, kui äiapapa Peter Kantor kutsus teda tööle oma kingavabrikusse, lubades ta ka osanikuks teha. Matty tundis kohustust pere ettevõttega liituda.

Peteri vabrikus valmistati kõrgekvaliteedilisi naistekingi, mis olid menuskad, kuid raha lahkus ettevõttest sama kiiresti, kui sisse tuli. Peter oli turske ja elavaloomuline mees, kes armastas kalleid riideid, sõitis ringi Cadillaci viimaste mudelitega ja kandis kõrge sisetallaga kingi, et oma 162 sentimeetrile pisut pikkust juurde lisada. Suurema osa rahast raiskas Peter hobuste võiduajamistele ja armukestele. Palgapäeviti lubas Peter Jimmyl ja tema nõol Richard Louriel rahapakkidega mängida. „Need olid sama suured kui meie pead,“ meenutab Richard. „Meile meeldis see väga.“³

Peterist õhkus teatavat muretust ja elurõõmu – suhtumist, mille ka Jimmy hilisemas elus omaks võttis. Venemaalt pärit Peterile meeldis vanast kodumaast ulakaid lugusid vesta – suuremas osas rääkisid need huntidest, naistest, kalamarjast ja rohkest viinast – ning ta õpetas ka pojapoegadele tähtsamaid venekeelseid väljendeid nagu „Anna suitsu“ ja „Laku perset“, mis poisse naerma ajas. Enamiku sularahast pani Peter ilmselt maksudest hoidumise eesmärgil pangaseifi, aga ta kandis hoolt selle eest, et tal oleks alati 1500 dollarit rinnataskus. Täpselt selline summa leiti tema taskust ka päeval, kui ta suri – ümbritsetuna kümnete tänulike sõbrannade saadetud jõulukaartidest.

Matty Simons töötas aastaid kingavabriku juhatajana, ent Peteri lubatud osalust ta ei saanudki. Hilisemas elus tunnistas Matty pojale, et tal oli kahju, et oli teiste ootuste tõttu paljulubavast ja põnevast karjäärist loobunud.

„Tema õpetus oli: tee elus seda, mida tahad, mitte seda, mida tunned, et „peaksid“ tegema,“ ütleb Simons. „Seda ei unusta ma kunagi.“

Jimmyle meeldis elus üle kõige mõelda, enamasti matemaatikast. Tema kinnisideeks olid arvud, kujundid ja teljed. Kolmeaastasena oskas Jimmy arve kahega korrutada ja jagada ning arvutas välja kõigi ruudud kuni arvuni 1024, enne kui sellest tüdines. Ühel päeval, kui Matty perega randa sõites bensiinijaamas peatuse tegi, sattus laps segadusse. Tema arusaamise kohaselt poleks auto bensiinipaak iialgi tühjaks saama pidanud. Kui pool paaki tühjaks sai, jäi ju veel pool järele ja siis saaks sellest poole ära kasutada ja nii edasi, ilma et paak üldse kunagi tühjaks saaks.

Nelja-aastaselt oli Jimmyle ette sattunud klassikaline matemaatiline probleem, mille lahendamiseks läks vaja kõrgema astme loogikat. Kui sihtkohta päralt jõudmiseks on alati esmalt vaja läbida pool eesolevast vahemaast, ning ka kõige lühemat vahemaad saab alati poolitada, siis kuidas on üldse võimalik sihtkohta päralt jõuda? Kreeka filosoof Zenon Eleast oli esimene, kes selle dilemmaga lagedale tuli. Paradoksides, mis matemaatikuid sajandeiks pead murdma panid, oli see kõige kuulsam.

Nagu paljud üksikud lapsed, võis ka Jimmy pikka aega omi mõtteid mõelda. Ta lausa rääkis iseendaga. Lasteaias oli tal kombeks puu otsa ronida, oksal istet võtta ja mõtiskleda. Mõnikord pidi Marcia teda sundima alla tulema ja teiste lastega mängima.

Jimmy oli otsustanud, et erinevalt vanematest tahab tema tegeleda sellega, mida armastab. Kaheksa-aastaselt pakkus Simonsite perearst doktor Kaplan, et „targale juudi poisile“ oleks meditsiin ideaalne võimalus karjääri teha.

Jimmy tõmbus turri.

„Mina tahan saada matemaatikuks või teadlaseks,“ kostis ta.

Arst üritas poisile mõistust pähe panna. „Kuule nüüd, matemaatikaga raha ei teeni.“

Jimmy ütles, et ta tahab siiski katset teha. Ta küll ei teadnud päris täpselt, millega matemaatikud tegelesid, kuid ilmselt oli seal pistmist

arvudega ja sellest piisas. Igatahes teadis ta päris kindlasti, et arstiks ta saada ei taha.

Koolis oli Jimmy nutikas ja üleannetu poiss, demonstreerides nii ema enesekindlust kui ka isa riuklikku huumorimeelt. Ta armastas raamatuid ja laenutas kohalikust raamatukogust sageli nädalas kuni neli raamatut, millest paljud olid mõeldud märksa vanemale koolieale. Ent kõige rohkem köitsid teda matemaatilised mõisted. Brookline'is asuvas Lawrence'i koolis, mille vilistlaste hulka kuuluvad ka teleuudiste saatejuhid Mike Wallace ja Barbara Walters, valiti Jimmy klassi presidendiks. Ta lõpetas kooli ühena klassi parimatest, jäädes alla vaid ühele noorele daamile, kes oli tükk maad vähem hajameelne kui Jimmy.

Tollel ajal oli Jimmyl üks sõber, kes oli kaunikesti jõukas. Jimmyle avaldas nende perekonna mugav elustiil kõvasti muljet.

„Ma panin tähele, kui mõnus oli olla väga rikas,“ rääkis Simons hiljem. „Mind ei huvitanud äriajamine, mis aga ei tähendanud, et mind poleks raha huvitanud.“⁴

Seiklused võtsid suurema osa Jimmy ajast. Mõnikord sõitis ta koos sõbra Jim Harpeliga trammiga Bostonisse Bailey'se jäätisekohvikusse jäätist sööma. Vanemaks saades hiilisid nad Old Howardi teatrisse burleskietendustele. Ühel laupäeva hommikul, kui poisid lahkuma valmistusid, pani Harpeli isa tähele, et neil rippusid kaelas binoklid.

„Poisid, kas te lähete Old Howardisse?“ küsis ta.

Vahele jääme.

„Kust te teate, härra Harpel?“ küsis Jimmy.

„Siinkandis ju linnuvaatlust ei harrastata,“ vastas härra Harpel.

Pärast üheksanda klassi lõppu kolis Simonsi pere Brookline'ist Newtonisse, kus Jimmy keskkooli läks. See eliitkoolide hulka kuuluv riigikool suutis hästi toita tema tärkavat kirge. Keskkooli teises klassis meeldis Jimmyle väidelda teoreetilistel teemadel, nagu näiteks küsimuse üle, kas kahemõõtmelisi pindu on võimalik pikendada lõpmatuseni.

Pärast kolme aastaga keskkooli lõpetamist suundus Simons, kõhn, aga tugeva kehaehitusega poiss, koos Harpeliga automatkale läbi

Ühendriikide. Need kaks seitsmeteistaastast keskklassi noorukit olid tolle ajani suurelt jaolt pääsenud kokkupuudetest raske eluga. Igal pool, kus nad käisid, suhtlesid nad palju kohalike inimestega. Mississipi osariigis kohtasid nad afroameeriklasi, kes maksid naturaalrenti ja elasid kanakuutides.

„Rekonstruktsioonijastu oli neist renditalupidajad teinud, kuid põhimõtteliselt oli see sama, mis orjapidamine,“ meenutab Harpel. „Meile oli see paras šokk.“

Poisid telkisid osariigi rahvuspargis ning külastasid sealset ujumisebasseini, kuid ei näinud oma üllatuseks seal ühtegi afroameeriklast. Simons päris turskelt keskealiselt pargitöötajalt, miks ainustki teist nahavärvi inimest pole.

„Neegreid me siia ei luba,“ kostis too.

Teistes linnades nägid Simons ja Harpel perekondi, kes elasid masendavas vaesuses. See kogemus jättis noorukite hinge jälje, muutes nad ühiskonna heidikute kannatuste suhtes vastuvõtlikumaks.

Nagu ta lootnud oli, sai Simons MIT-i sisse ning võis tänu keskkoolis võetud süvaõppetundidele esimese aasta matemaatika loengud koguni vahele jätta. Ent kolledžis tekkisid kohe raskused. Õpingute alguses kimbutasid Simonsit stress ja tugevad kõhuvalud. Ta kaotas kehakaalust üheksa kilo ning veetis kaks nädalat haiglas. Lõpuks diagnoositi tal koliit, mille kontrolli all hoidmiseks pidi ta steroide võtma.

Esimese kursuse teisel semestril oli Simons liigagi enesekindel ja pani end kirja abstraktse algebra magistrikursusele. See osutus täielikuks katastroofiks. Simons ei suutnud loengus teistega sammu pidada, saamata aru ei kodustest ülesannetest ega kursusel käsitletud teemadest.

Ta ostis abstraktse algebra õpiku ning võttis selle suvevaheajal koju kaasa. Ta luges ja mõtles tundide kaupa. Lõpuks hammustas ta selle läbi. Ülejäänud algebra kursustega tuli ta hiilgavalt toime. Kuigi teisel kursusel sai ta kõrgemas matemaatilises analüüsis hindeks D, lubas õppejõud tal end kirja panna ka järgmisele tasemele, mille teema oli Stokes'i teoreem, Isaac Newtoni matemaatilise analüüsi põhiteoreemi

väga kaugele ulatuv üldistus, mis seostab joon- ja pindintegraali kolmemõõtmelises ruumis. Noormees oli vaimustuses, nähes, millise lihtsa ja ootamatu harmoonia loob matemaatilisest analüüsi, algebrat ja geomeetriat hõlmav teoreem. Simonsil läks aines nii hästi, et teised tudengid käisid tema käest abi küsimas.

„Ma lõin justkui õitsele,“ ütleb Simons ise. „See oli imeline tunne.“

See, kuidas võimsad teoreemid ja valemid suutsid peegeldada tõe ning matemaatika ja geomeetria kaugemaid harusid omavahel lähendada, köitis Simonsit.

„See elegants selle kõige juures, nende mõistete ilu,“ ütleb ta.

Õppides koos teiste tudengitega nagu Barry Mazur – kes lõpetas ülikooli kahe aastaga, võitis hiljem mitu suurt matemaatikapreemiat ja asus õpetama Harvardi ülikoolis –, sai Simons aru, et pole veel nende tasemel. Ent üsna lähedal. Ta mõistis, et tema lähenemine oli ainulaadne – tal oli kombeks probleemide kallal nii kaua pead murda, kuni ta originaalse lahenduse ni jõudis. Sõbrad panid tähele, kuidas ta võis mõnikord tundide kaupa kinnisilmi lebada. Ta oli mõtiskleja, kellel oli kujutlusvõime ja „hea maitse“ – ehk nutikas vaist võtta hambusse sellised probleemid, mille lahendamine võis kujuneda tõeliseks läbimurdeks.

„Ma mõistsin, et ma ei pruugi küll olla silmapaistev või parim, aga et ma suudan korda saata midagi head. Mul lihtsalt oli niipalju enesekindlust,“ ütleb ta.

Ühel päeval nägi Simons kahte professorit, tuntud matemaatikuid Warren Ambrose'i ja Isadore Singerit pärast keskööd kohalikus kohvikus elavas mõttevahetuses. Simons otsustas, et just sellist elu tahab ka tema: sigaretid, kohv ja matemaatika igal kellaajal.

„See oli nagu ilmutus ... valguskiir,“ ütleb ta.

Kui matemaatika välja arvata, siis üritas Simons igati vältida loengukursusi, mis temalt liialt palju nõudsid. Näiteks oli MIT-i tudengitel kohustuslik osa võtta mõnest kehalise kasvatuse kursusest, kuid kuna Simons ei soovinud duši all käimisele ja riiete vahetamisele aega kulutada, valis ta vibulaskmise. Tema ja üks teine tudeng, Jimmy

Mayer, kes oli MIT-i tulnud Colombia ülikoolist, otsustasid kursusele vürtsi lisada igale lasule viiesendist panust tehes. Neist said kiiresti head sõbrad: koos löödi plikadele külge ja mängiti kursusekaaslastega hiliste tundideni pokkerit.

„Viie dollari kaotamine oli nagu iseenda pihta laskmine,“ meenutab Mayer.

Simons oli vaimukas, sõbralik, otsekohene ning sattus sageli sekeldustesse. Esmakursuslasena meeldis talle veepüstolit süütevedelikuga laadida ja siis välgumihkli abil kodukootud leegiheitja luua. Ükskord, kui Charlesi jõe ääres asuva Baker House'i ühiselamu tualetis oleks sellest peaaegu tulekahju tekkinud, valas Simons pool liitrit süütevedelikku tualetipotist alla, tõmbas vee peale ja lahkus, ust enda järel kinni tõmmates. Selja taha vaadates nägi ta uksepraost oranžikat kuma – tualettruumi sisemus oli leekides.

„Ärge sinna minge!“ hüüdis ta lähenevatele kursusekaaslastele.

Süütevedelik oli tualetipotis kuumenenud ja tulekerana süttinud. Õnneks oli ühiselamuhuone ehitatud tumepunastest rohmakatest tellistest ja tuli ei kandunud edasi. Simons tunnistas patuteo üles ja maksis koolile kümne nädala jooksul osadena kokku viiskümmend dollarit remondikulutuste korvamiseks.

1958. aastaks, pärast kolme aastat MIT-is, olid Simonsil ainepunktid koos, et ülikool 20-aastasena lõpetada ja matemaatikas bakalaureusekraad omandada. Enne kraadiõppesse astumist ihkas ta aga uusi seiklusi. Ta rääkis oma sõbrale Joe Rosensheinile, et tahtis teha midagi, mis „läheks arhiividesse“ ja oleks „ajalooline“.

Üks asi, mis võis Simonsi arvates tähelepanu äratada, oli pikk rulluisumatk, kuid see tundus liiga väsitav. Teise võimalusena kaalus ta sõpradega veesuusamatka Lõuna-Ameerikas, mida aitaksid jäädvustada kaasasolevad ajakirjanikud. Sellele sai saatuslikuks keeruline logistika. Ühel pärastlõunal Rosensheiniga Harvardi väljakul lonkides märkas Simons mööda kihutavat Vespa motorollerit.

„Kui äkki kasutaks midagi sellist?“ küsis ta.

Nii sündiski ta peas plaan korraldada „uudisväärtnuslik“ reis. Ta veenis kaht kohalikku rollerimüügi salongi talle ja ta sõpradele soodustust tegema ning hankis neile Lambrettad, mis oli tolleaegne tippmark. Vastutasuks pakkus ta nende reisi jäädvustamisõigust. Simons, Rosenshein ja Mayer suundusid Lõuna-Ameerikasse retkele, mille nimeks pandi „Buenos Aires või pankrot“. Noorukid kihutasid läände ja võtsid Illinoisist suuna lõunasse Mehhiko poole. Nad sõitsid mööda kohalikke teid, magasid majade verandadel, mahajäetud politseijaoskondades ja metsatukkades, kuhu riputasid üles moskiitovõrguga kaetud võrkiiged. Üks Mexico City perekond hoiatas neid bandiitide eest ja soovitas neil tungivalt enesekaitseks relv osta, õpetades noormeestele hispaania keeles selgeks elutähtsa lause: „Üks liigutus, ja sa oled surmalaps.“

Lärmakatel katkise summutiga rolleritel kihutavad nahkjakkidesse riietunud poisid nägid välja nagu mootorrattajõuk Marlon Brando klassikalises filmis „Metsik“ („The Wild One“). Õhtusöögi ajal tegid nad peatuse ühes Lõuna-Mehhiko väikelinnas, et midagi hamba alla otsida. Oma igaõhtust jalutuskäiku nautivad kohalikud tundsid end võõrastest häirituna ja said kurjaks.

„Mida sina, *gringo*, siin teed?“ hõikas keegi.

Paari minutiga oli Simonsi ja tema sõprade ümber kogunenud viiskümmend noormeest, mõned neist matšeededega. Nad suruti vastu seinale. Rosenshein küünitas relva suunas, kuid siis meenus talle, et see tegi vaid kuus lasku ning sellest poleks paisuva inimesumma taltsutamiseks kaugeltki piisanud. Korraga ilmusid välja politseinikud, trügisid läbi rahvahulga ja võtsid MIT-i tudengid rahu rikkumise eest vahi alla.

Noorukid viidi kongi. Õige pea kogunes arestimaja ette rahvasumm, kes kostitas neid kisa ja vilekooriga, tekitades sellist lärmi, et linnapea lähetas kellegi asjasse selgust tooma. Kui linnapea kuulis, et kolm Bostoni kolledžikutti olid paha peal väljas, laskis ta nad joonelt oma kabinetti tuua. Tuli välja, et linnapea oli lõpetanud Harvardi ning ihkas nüüd kuulda värskaid uudiseid Cambridge'ist. Ühel hetkel olid

poisid vihase rahvahulga küüsis, järgmisel aga istusid juba koos kohalike ametnikega rikkaliku hilise õhtusöögilaua taha. Simons ja sõbrad lasid aga aegsasti enne koitu linnast varvast, et mitte enam sekeldustesse sattuda.

Rosensheinile sellest draamast piisas ja ta otsustas koju sõita, kuid Simons ja Mayer rühkisid edasi ning jõudsid seitsme nädala pärast Bogotásse. Nende tee viis läbi Mehhiko, Guatemala ja Costa Rica, üle mudalaviinide ja mäslivate jõgede. Kohale jõudes polnud neil enam ei toitu ega raha, kuid nad olid rõõmsad, et said peatuda ühe oma colombialasest kursusevenna, Edmundo Esquenazi pere luksuslikus elamises. Külalisi kogunesid tervitama kõik sõbrad-sugulased ning ülejäänud suve veetsid nad oma võõrustajate juures kroketit mängides ja puhates.

Kui Simons MIT-i naasis, et õpingutega jätkata, soovitas nõustaja tal doktorikraad lõpule viia Berkeley ülikoolis Californias, kus ta saaks koos töötada professor Shiing-Shen Cherniga, kunagise Hiina matemaatika imelapsega, kes oli juhtiv teadlane diferentsiaalgeomeetria ja topoloogia erialal. Simonsil oli aga midagi pooleli. Ta oli just hakanud kurameerima ilusa väikesekasvulise tumedapäise kaheksateistaastase neiuga, kelle nimi oli Barbara Bluestein ning kes oli lähedalasuva Wellesley kolledži esmakursuslane. Pärast nelja järjestikkust elava vestlusega täidetud õhtut olid nad kõrvuni armunud ning otsustasid kihluda.

„Me muudkui rääkisime, rääkisime, rääkisime,“ meenutab Barbara. „Ta pidi Berkeleysse minema ja ma tahtsin temaga kaasa minna.“

Barbara vanemaid ajas suhte tormiline areng marru. Ema sõnul oli Barbara abiellumiseks liiga noor, lisaks pani teda muretsema jõudude tasakaal, mis võis Barbara ja tema enesekindlusest pakatava peigmehe vahel kõvasti viimase kasuks kalduda.

„Mõne aasta pärast pühib ta sinuga põrandat,“ hoiatas ta Barbarat.

Barbara oli aga nõuks võtnud vanemate vastuseisust hoolimata Simonsiga abielluda. Nii kauples ta välja kompromissi: ta läheb küll Berkeleysse kaasa, kuid ei abiellu enne teisele kursusele jõudmist.

Simons sai Berkeleys õppimiseks stipendiumi. 1959. aasta hilissuvel ülikoolilinnakusse jõudes ootas teda ees järsk ja ebameeldiv üllatus: Cherni polnudki. Professor oli just aastaks akadeemilise puhkuse võtnud. Simons hakkas tööle teiste matemaatikutega, kelle hulka kuulus ka Bertram Kostant, kuid frustratsioon temas kasvas. Ühel õhtul oktoobrikuu alguses külastas Simons Barbarat tema ühiselamus ja tunnistas, et teadustöö ei sujunud. Barbarale tundus, et mees on masendunud.

„Abiellume,“ pakkus Barbara.

Simons oli nõus. Nad otsustasid selleks sõita Nevada osariiki Renosse, kus polnud vaja mitu päeva oodata, et anda vereproovi, nagu nõuti Californias. Noorpaaril polnud peaaegu krossigi raha, kuid Simonsi toakaaslane laenas neile nii palju, et nad said 320-kilomeetriks teekonnaks kaks bussipiletit osta. Renos rääkis Barbara ära kohaliku panga juhi, kes nõustus lunastama teises osariigis välja antud tšeki, et nad saaksid osta abiellumiseks vajaliku litsentsi. Lühikese tseremoonia järel läks Simons ülejäänud rahaga pokkerilaua taha ning võitis piisava summa, et oma pruudile must ujumistrikoo kinkida.

Noorpaar lootis, et tagasi Berkeleysse jõudes õnnestub neil pulmi saladuses pidada, vähemalt seni, kuni nad nuputavad välja, kuidas sellest peredele teatada. Kui Barbara isa neile aga kirjutas, et plaanib külla sõita, said noored aru, et peavad teo üles tunnistama. Simons ja tema noor kaasa kirjutasid kumbki vanematele kirja. Seal oli mitu lehte teksti, täis igapäevaseid uudiseid kooli ja loengute kohta, lõppu lisasid nad aga ühesuguse postskriptumi: „Muide, me abiellusime.“

Kui Barbara vanemad olid maha rahunenud, leidis isa ühe kohaliku rabi, kes pani noored ka traditsioonilise juudi tseremoonia kohaselt paari. Noorpaar üüris korteri Parkeri tänaval, see oli lähedal ülikoolilinnakule, kus parasjagu kihvas poliitilistest sepitsustest. Simons tegi edusamme doktoriväitekirjaga, mis keskendus diferentsiaalgeomeetria: kõvera ja mitmemõõtmelise ruumi analüüsimine matemaatilise analüüsi, topoloogia ja lineaaralgebra meetodite abil. Lisaks